

Розділ перший

О, зима мене не лякає...*

Із магазину поруч лунала пісня Френка Сінатри, коли моя парасоля вивернулася ще раз. Вітер та дощ нещадно катували з усіх боків, поки я відчайдушно тягнула за спиці та смикала за бігунок, але річ цілком і повністю здалася. Ще ніколи зрада неживого об'єкта не відчувалася так боляче. Його створили, щоб виконувати одну-єдину роботу, а він і цього не зміг.

На щастя, капюшон був водонепроникний.

На жаль, як я виявила дві хвилини потому, «водонепроникний» – усупереч загальноприйнятій думці – не означає «цілком невразливий до води». Здавалося, що тканина вбирала дощ, як губка, і поки я добігла до кінця Маркет-стріт, змокла до нитки. Я повернула за ріг і помітила вдалині кав'ярню, але завагалася.

Можливо, не варто заходити. Всесвіт наче підказував, що це погана ідея. Весь день усе йшло шкереберть. Прокинулася з жахливим герпесом, завбільшки з різдвяну кульку для ялинки. Пролила апельсиновий сік на єдину гарну сорочку. План поїхати в місто на велосипеді зазнав краху через зловісні хмари. Автобус приїхав ще пізніше, ніж зазвичай, і був такий набитий людьми, що надія спокійно поїсти булочку з корицею розтанула. Коли ми нарешті зупинилися, я з полегшенням вийшла, спотикаючись та давлячись добряче пожмаканим сніданком.

* Ідеться про пісню «Let it snow» Френка Сінатри. – Тут і далі посторінкові примітки перекладачки.

Як сказав би мій брат, то були проблеми першого світу, але я думала, що то все було знаками.

«Мені потрібна ця робота», – сказала собі, змушуючи ноги рухатися, поки над головою лунав грім. Останні кілька метрів до кав'ярні я пробігла, розхлюпуючи воду у калюжах. Звісно, мое взуття теж виявилось не водонепроникним. Поглянула на годинник, коли відчиняла двері. Ну, хоча б прийшла раніше: матиму час викрутити дощову воду з волосся в туалеті до того, як...

– Міс Ланкастер?

Серйозно? Насилу усміхаючись, я розвернулася. За столиком у кутку сиділи чоловік та жінка. Обом було років тридцять, але на цьому схожість закінчувалася. Хоч вони сиділи, було помітно, що чоловік щонайменше на голову вищий. У нього було гарно підстрижене темне волосся, ледь не чорне, акуратна борода та темно-коричневі очі, а губи стиснуті в лінію. Він пасував би обкладинці «Волл-стріт Джорнал» – у строгому костюмі та бірюзовій краватці. Натомість жінка мала кругле обличчя, яскраво-блакитні очі, схожий на гудзик ніс і широко усміхалася. Вона пофарбувала губи у той самий яскравий рожевий відтінок, що й коротке волосся, підстрижене під каре, і вдягла в'язаний білий джемпер з візерунком двох різдвяних пудингів на грудях. Я наче звідкись знала цю жінку, але не могла пригадати, де ж її бачила.

На столі перед ними стояли дві чашки, а також лежав стос паперів і планшетка.

– Міс Ланкастер? – повторив чоловік.

– Так, це я, – відповіла я, раптом відчувши, що починаю нервувати. Вони ввічливо підвелися, і я зняла яскраву рукавичку, щоб потиснути їм руки. – Будь ласка, називайте мене Еллі.

– Мене звати Клементина Джонс, – усміхнулася жінка, – а це...

– Містер Джонс, – різко перебив її чоловік. – Дякуємо, що прийшли.

У них був шотландський акцент, але я не знала країну достатньо добре, щоб визначити, звідки саме вони родом.

– Дякую вам, що запросили, – щиро відповіла я, докладаючи всіх зусиль, щоб зняти «водонепроникну» куртку, не розбризкуючи воду повсюди. – Перепрошую за мій неохайний вигляд, там...

– Дошить, так, – сказав містер Джонс, знову сідаючи в крісло. З огляду на різкість у голосі, він уже вважав мене непридатною, але жінка – Клементина – все ще усміхалася.

Клементина... Клементина... Звідки я її знаю? Раптом мене осяяло: на обкладинці однієї з братових кулінарних книг було її фото, вона стояла з волоссям яскраво-блакитного кольору посеред світлої кухні у фартуху з написом «Життя коротке – їжте торт» на грудях, і тримала по шматочку вишуканих тортів у кожній руці.

Я затамувала подих.

– Ви – Клементина з «Калорії від Клементини»?

Вона усміхнулася.

– Ви знаєте мою книгу?

– Я обожнюю її, купила братові на минуле Різдво. Спекли моєї племінниці на день народження ваш «Пиріг із хмарою маршелоу».

– О, гарний вибір, – схвально кивнула вона. – Повірити не можу, що ви купили мою книгу.

– Лише я і ще десять мільйонів людей, – зауважила я. – «Калорії від Клементини» була в усіх книжкових топах. Хіба вона не стала різдвяною книгою номер один?

Клементина зневажливо махнула рукою, але явно була задоволена.

– Що ж, тепер, коли ми дізналися про ваш чудовий смак у тортах, чи можу я запропонувати вам випити?

– О, це дуже люб'язно з вашого боку, але я...

– Я наполягаю, – вона сказала це досить бадьоро, але її тон не передбачав жодних заперечень. Клементина взяла в руки планшетку і чекала з нетерпінням.

– Ем-м, дякую. Гарячий шоколад не завадив би.

Клементина усміхнулася ширше й занотувала щось на планшетці. Можливо, хвилювалася, що забуде моє просте замовлення, хоча я відчувала, що це було зроблено не просто так.

– Вершки? Зефір? Сироп?

Я глянула на містера Джонса, але його вираз обличчя був байдужим.

– Сироп зі смаком імбирного пряника, якщо є? – припустила я і замислилася, чи існувала правильна відповідь на її запитання.

Клементина нетерпляче кивнула й занотувала ще щось.

– Угу, угу. А що-небудь поїсти? Торт? Пиріжок з фаршем? Цукерки?

– Клементино! – гарикнув містер Джонс.

– Щиро кажучи, я перекусила булочкою з корицею дорогою сюди, – зізналася я. – Тому лише напій, будь ласка.

– Булочкою з корицею, так? – Знову пише. – Гаразд, повернуся за секунду з вашим гарячим шоколадом із *пряниковим* сиропом.

Вона нахилилася до містера Джонса з посмішкою, виділивши слово, ніби маючи щось на увазі, а потім і справді пішла до стійки.

Я повернулася до містера Джонса з очікувальною усмішкою, гадаючи, чи буде якась балачка перед співбесідою, чи він одразу перейде до справи. Але поки Клементини не було, він, здавалося, зовсім забув про мене: витягнув з портфеля теку й почав гортати сторінки. Хвилини минали в зниклої. Я помітила крихту печива на сорочці та струсила її. Він перегорнув сторінку і зробив кілька нотаток. Я поглянула на годинник. Він перегорнув ще одну сторінку. Я подивилася у вікно на покупців, які боролися з вітром і дощем у пошуках різдвяних подарунків. Містер Джонс перегорнув ще одну сторінку.

– Боюся, у мене жажливі новини! – Я підскочила від голосу Клементини. – Тут закінчився сироп зі смаком імбирного

пряника. Чесно, забрати б у них ліцензію на продаж гарячого шоколаду за таке.

Вона здавалася щиро засмученою, коли ставила переді мною повну чашку.

– Я взяла з корицею. Подумала, якщо ви їли булочку з корицею, то, напевно, любите її.

– Твої дедуктивні вміння вражають, Клементино. Як і завжди, – сухо сказав містер Джонс, коли вона сіла на місце.

– А тепер, – сказала Клементина, дістаючи планшетку, – до справи. Який – і це серйозне запитання – ваш улюблений різдвяний фільм?

Я розсміялася, здогадуючись, що вона намагається заспокоїти мене.

– Складне запитання, – визнала я, обхопивши руками гарячу чашку. – Але старі фільми найкращі. «Світле Різдво», напевно – люблю мюзикли. А ваш?

– Це не Клементина на співбесіді, – холодно перервав мене містер Джонс.

– Ой, я...

– Я теж люблю мюзикли, – засяяла Клементина. І знову щось записала. – Що сентиментальніший, то кращий, еге ж? *Містер Джонс* теж їх любить, хоча ніколи в цьому не зізнається. У вас же не паморочиться в голові, правда?

Тему змінили так швидко, що я ледве встигла оговтатися.

– Паморочиться? Ні, ніколи не траплялося. А що?

Жодної відповіді, лише нові записи.

– А зараз покажіть, будь ласка, ваші шкарпетки...

Я щойно зробила нервовий ковток гарячого шоколаду, і це була помилка. Захлинулася посеред ковтока й розбризкала все по столу – і, звісно, на білосніжну сорочку містера Джонса.

– О боже, мені так шкода! – задихалася я, шукаючи серветку, але він уже потягнувся за нею і без жодних емоцій витирав плями.

– Вона стала цікавішою. Довершенішою, – зневажливо махнула рукою Клементина. – Хай там як. Шкарпетки?

– Я, ем... – *Мені потрібна ця робота.* Може, це був якийсь дивний вид психометричного тестування. Соромлячись, я підняла край штанини, щоб показати помаранчеву шкарпетку, стилізовану під морквину й мокру, бо взуття протікало. Відчула, як щоки почервоніли. – Я надягла б якісь більш відповідні для співбесіди, якби, е-е-е, знала... І я вступила в калюжу.

Клементина серйозно розглядала шкарпетку, але містер Джонс зосереджено роздивлявся моє підборіддя. Він насупився. Я сором'язливо зіщулилася.

– У мене щось на обличчі?

– Так, – м'яко відповів він. – Гарячий шоколад.

Заціпеніла, я витерла підборіддя рукою.

– Мені дуже шкода, – сказала я. – Можливо, нам варто одразу перейти до співбесіди.

Клементина розгубилася, гризучи ногу пряникового чоловічка.

– Але ви вже її пройшли.

Я спантеличено глянула на містера Джонса. Його вираз обличчя підказав, що той не зовсім погоджувався з твердженням Клементини, але сперечатися не збирався.

– Але ви мене ні про що не запитали.

– Ми запитали достатньо, – запевнила Клементина. – І бачили ваше резюме. Ви працюєте з архівами вже п'ять років. Вам подобається?

Мені не довелося вдавати ентузіазм.

– Я в захваті.

– Що саме вам подобається в цій роботі? – запитав містер Джонс. Це раптом стало схоже на справжню співбесіду. Мій шлунок, який поступово розслаблявся, раптово знову скрутився, але принаймні я могла відповісти чесно.

– Мене завжди цікавило, як жили люди. Історичні документи можуть про це розказати. Ну, принаймні деякі. Якщо

вони – це двері в минуле, то архіви – це коридори, повні таких дверей. Іноді вони ведуть до залів суду, до офісів рад або до лікарняних палат. Іноді підводять нас до людських домівок і показують повсякденне життя. Якщо дуже пощастить, можуть навіть розповісти, про що люди думали й що відчували. Буквально минулого тижня місцева жінка пожертвувала колекцію сімейних листів своєї прабабусі. Вони були дивовижні, не лише з купою історичних подробиць, але й характерів. Тепер мені здається, що ми були знайомі, хоча жінка померла сімдесят років тому. Це так... – я зупинилася, помітивши веселий погляд Клементини та підняті брови містера Джонса. Кров прилила до щік. – Вибачте. Заговорилося. Більше не буду.

– Вам зовсім не варто перепрошувати, – запевнила мене Клементина. – Отже, вам подобається працювати в архівах. І ви розмовляєте шістьма мовами. Вражає.

– Ну, п'ятьма з половиною, – боязко уточнила я. Містер Джонс видав запитальний звук. – Знаю мандаринську лише на середньому рівні.

– Ви багато переїжджали? – запитала Клементина.

– Ні, все життя провела тут.

– Багато подорожували?

– Не дуже, – зізналася я. Потім згадала, що це була співбесіда на роботу. – Але в мене завжди був хист до вивчення мов.

– Ну, це саме те, що ми шукаємо, – захоплено кивнула Клементина, пасма її рожевого волосся впали на обличчя. – І в нас тут є ваші рекомендаційні листи, – додала вона, швидко повернувши планшетку, щоб показати верхівки двох конвертів.

– Але я ще не давала вам рекомендаційних листів...

Вона перебила:

– І ми були б дуже раді запропонувати вам роботу.

Я сиділа приголомшена, не знаючи, сміятися чи тікати від цих явно божевільних людей.

Містер Джонс прочистив горло.

– Не могли б ви дати нам хвилинку, будь ласка?